

РЕШЕНИЕ

№ 3373

гр. София, 29.06.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVI КАСАЦИОНЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на 29.05.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Ива Кечева

ЧЛЕНОВЕ: Николай Ангелов

Маргарита Йорданова

при участието на секретаря Мариана Велева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **2652** по описа за **2020** година докладвано от съдия Николай Ангелов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - 228 от Административно-процесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба, подадена от Дирекция „Инспекция по труда софийска област“, със седалище: [населено място], [улица] срещу Решение от 14.02.2020 г. на Софийски районен съд /СРС/, НО, 104-ти с-в, постановено по н.а.х.д. № 14787/2019 г., с което е отменено Наказателно постановление /НП/№23-002595/08.08.2019г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда Софийска област“ към Главна Дирекция Инспекция на труда, с което на [фирма] е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 1500 лева на основание на чл. 416, ал. 5 във вр. с чл. 414, ал. 1 от Кодекса на труда /КТ/ за извършено нарушение по чл. 303, ал. 3 от КТ.

С жалбата се релевират възражения за неправилност на решението на СРС поради неправилно приложение на материалния закон и съществено нарушение на процесуалните правила – касационни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 и т.2 от НПК. Касаторът счита, че неправилно СРС е приел, че нарушителят не е имал качеството на работодател и лицето К. не е извършвало трудова дейност. Твърди, че не са обсъдени правилно събраните писмени и гласни доказателства, отделно и в тяхната съвкупност, поради което СРС е достигнал до погрешни правни и фактически изводи. Моли съда

да отмени оспореното решение и да постанови съдебен акт, с който да потвърди в цялост като правилно обосновано и законосъобразно процесното НП. В съдебно заседание Дирекция „Инспекция по труда софийска област“ се представлява от юрк. П., който поддържа жалбата и прави искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на претендираното от [фирма] адвокатско възнаграждение.

С частна жалба с вх. №14934 от 02.06.2020г. по описа на АССГ/ след проведеното съдебно заседание на 29.05.2012г/ на [фирма],[ЕИК] е оспореното горепосоченото решение / с характер на определение по чл.306 от НПК/ на Софийски районен съд /СРС/, НО, 104-ти с-в, постановено по н.а.х.д. № 14787/2019г. в частта, с която е отхвърлено искането на [фирма] за присъждане на разноски. Моли съда да отмени оспореното решение в тази му част, като вместо това осъди Дирекция „Инспекция по труда Софийска област“ да заплати сторените от него разноски, съобразно представения пред въззивната инстанция списък. В проведеното по делото съдебно заседание, дружеството се представлява от адв. П., който поддържа жалбата. Претендира разноски, за които представя списък.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита, че касационната жалба е основателна и доказана.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Въз основа на събраните по реда на НПК доказателства и доказателствени средства СРС е установил следната фактическа обстановка: Св. Н. П. К. се познавал с лице, което работи в кафе PS4, находящо се в [населено място], [улица], стопанисвано от [фирма]. На 25.05.2019г., била извършена проверка на процесното кафе съвместно с органите на МВР. По същото време там се намирал св.К., който бил помолен да наглежда кафето, някой да не отиде зад бара.Проверяващите органи приели, че св.К. полага труд и [фирма] е приело на работа св. К. без предварително да е поискало и получило разрешение от инспекцията по труда. За констатираното нарушение - К. Г. К. на длъжност главен инспектор при Дирекция „Инспекция по труда Софийска област: - С. съставила АУАН №23 – 002595 на [фирма]. На база така съставения АУАН е издадено процесното наказателно постановление №23-002595/08.08.2019г. от директора на Дирекция „Инспекция по труда Софийска област“ със седалище [населено място] към Главна Дирекция Инспекция на труда, с което на [фирма] е наложено следното административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 1500 лв. на основание чл.416, ал.5, във връзка с чл.414, ал.1 от Кодекса на труда.

За да отмени НП, СРС е приел, че дружеството не е извършило вмененото му нарушение и Н. К. не е полагал труд. Посочено е още, че в хода на административното производство е допуснато съществено процесуално нарушение, а именно това по чл. 57, ал.1, т.5 от ЗАНН, изразяващо се в непосочване на обстоятелствата, при които е извършено вмененото нарушение, довело до нарушаване правото на защита на [фирма],.

По отношение на жалбата на от Дирекция „Инспекция по труда софийска област“:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН, и от лице с право и интерес от обжалване, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана досежно нейната основателност.

Разгледана по същество, същата е неоснователна.

Съгласно чл. 303, ал. 3 от КТ, лицата от 16 до 18 години се приемат на работа с

разрешение на инспекцията по труда за всеки отделен случай, т. е. липсата на такова разрешение е пречка за започване на ефективното полагане на труд по трудовото правоотношение. Анализът на правната норма сочи, че субект на това административно нарушение би могъл да бъде единствено работодателят. По смисъла на § 1, т. 1 от КТ, "работодател" е всяко физическо лице, юридическо лице или негово поделение, както и всяко друго организационно и икономически обособено образувание (предприятие, учреждение, организация, кооперация, стопанство, заведение, домакинство, дружество и други подобни), което самостоятелно наема работници или служители по трудово правоотношение, включително за извършване на надомна работа и работа от разстояние и за изпращане за изпълнение на работа в предприятие ползвател.

От събраните в хода на производството доказателства не се установява, както че са били налице трудови правоотношения между непълнолетното лице Н. К. и санкционираното дружество [фирма], така и че той е полагал труд в полза на дружеството.

Така изложените констатации от АНО не са достатъчни да се докаже факта на извършване на нарушението. Следва да бъде отбелязано, че нито в хода на административното, нито в хода на съдебното производство, не е констатирано, че непълнолетното лице – Н. К. е работил в обекта последователни дни, с работно време и е получавал трудово възнаграждение. В тази насока липсва и декларация от същото лице, попълнена от него при извършената проверка, а и самият той е опровергал обстоятелствата, че е полагал труд за ответното дружество.

Настоящият съдебен състав намира за правилна оценката на доказателствата, извършена от първоинстанционния съд.

По отношение на частната жалба на от [фирма]:

Касационната частна жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН, и от лице с правен интерес от обжалване, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана досежно нейната основателност.

Разгледана по същество, същата е основателна.

СРС е отхвърлил своевременното искане присъждане на разноски на процесуалния представител на [фирма], като е посочил, че не се посочва лицето, което следва да бъде осъдено да заплати разноските и не е посочен размерът им.

Настоящият съдебен състав, счита така постановеното решение в тази му част за неправилно. От страна на процесуалния представител на [фирма] пред СРС е представен списък на разноските с приложен Договор за правна защита и съдействие, от който е видно, че договореното адвокатско възнаграждение е изплатено в брой. Искането е своевременно направено и основателно, доколкото съдът е отменил оспореното наказателно постановление. Същите следва да бъдат присъдени на [фирма] в размер на 230,00 лв., като се уважи възражението за прекомерност на адвокатското възнаграждение, направено от касатора и същото се съобрази с чл. 18, ал. 2 вр. чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

При този изход на спора касаторът следва да бъде осъден да заплати на ответника по касация разноски и за настоящата инстанция в размер на 230,00 лв., като се уважи възражението за прекомерност на адвокатското възнаграждение и същото се съобрази с чл. 18, ал. 2 вр. чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Ето защо на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН, Административен съд – София град, XVI - ти касационен състав, след съвещание,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 14.02.2020 г. на Софийски районен съд /СРС/, НО, 104-ти с-в, постановено по н.а.х.д. № 14787/2019 г., в частта, в която е отменено Наказателно постановление /НП/№23-002595/08.08.2019г.

ОТМЕНЯ Решение от 14.02.2020 г. / с характер на определение/на Софийски районен съд /СРС/, НО, 104-ти с-в, постановено по н.а.х.д. № 14787/2019 г., в частта, в която е отхвърлено искането за присъждане на разноски на [фирма] и ВМЕСТО ТОВА ПОСТАНОВЯВА:

ОСЪЖДА Дирекция „Инспекция по труда Софийска област” да заплати на [фирма] сторените съдебно-деловодни разноски в размер на 230,00 лв разноски в производството пред СРС.

ОСЪЖДА Дирекция „Инспекция по труда Софийска област” да заплати на [фирма] сторените съдебно-деловодни разноски в размер на 230,00 лв разноски в производството пред АССГ.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.